Nyíri Attila
ᚾᛅᚿᛚᛁ ᚨᛏᛏᛁᛚᛅ

Tükörképek

ᛏᛁᚴᚢᚱᚴᛅᛚᛁᛏᛅᚴ

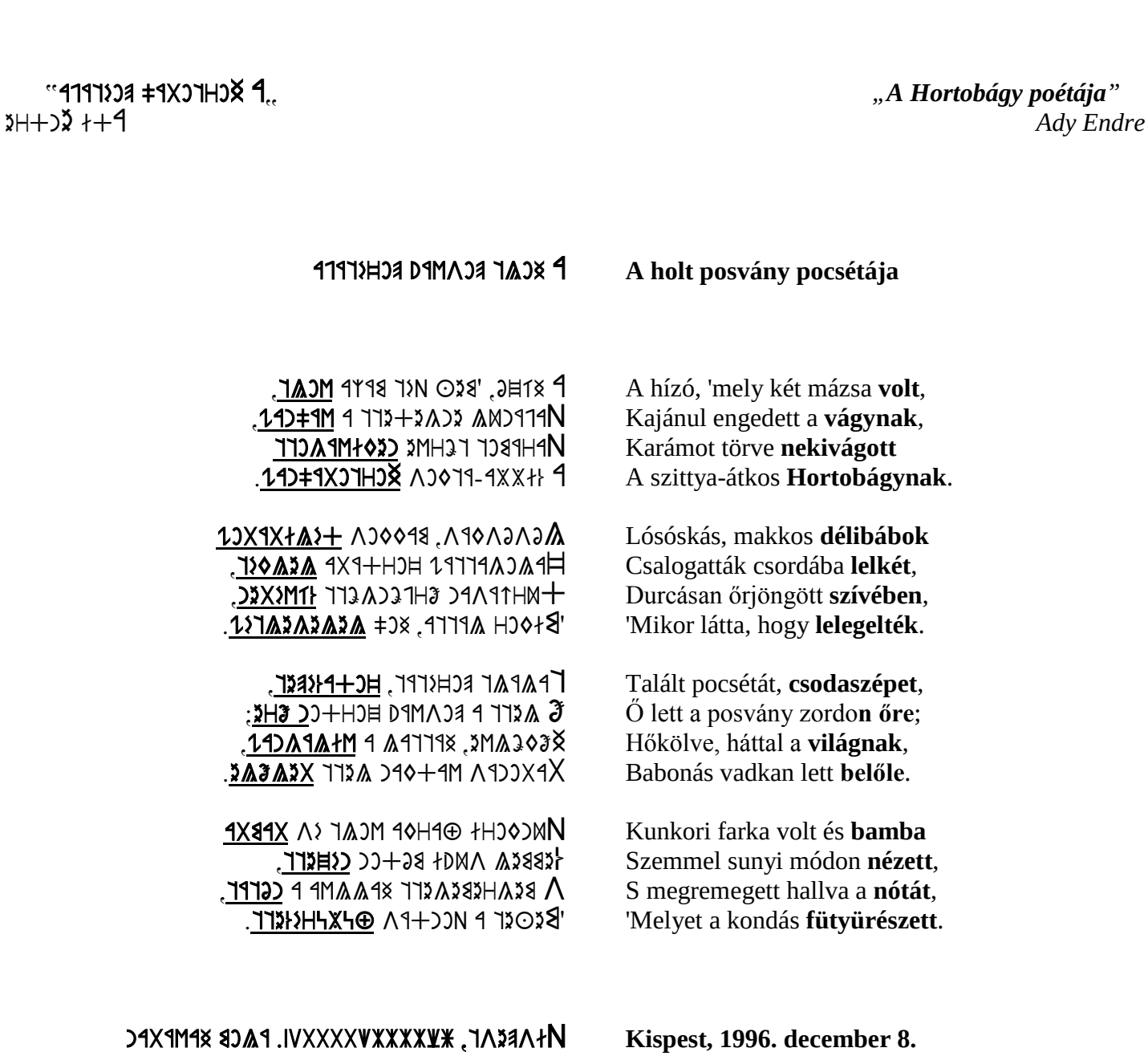

„A Hortobágy poétája”
Ady Endre

A holt posvány pocsétája

A hízó, 'mely két mázsa **volt**,
Kajánul engedett a **vágynak**,
Karámot törve **nekivágott**
A szittya-átkos **Hortobágynak**.

Lósóskás, makkos **délibábok**
Csalogatták csordába **lelkét**,
Durcásan őrjöngött **szívében**,
'Mikor látta, hogy **lelegelték**.

Talált pocsétát, **csodaszépet**,
Ő lett a posvány zordo**n őre**;
Hőkölve, háttal a **világnak**,
Babonás vadkan lett **belőle**.

Kunkori farka volt és **bamba**
Szemmel sunyi módon **nézett**,
S megremegett hallva a **nótát**,
'Melyet a kondás **fütyürészett**.

Kispest, 1996. december 8.

„A jegyes sírja”
Vörösmarty Mihály

A jegy elbírja ?

Közös színház: nagy **szerelem**,
Lemondva **fájdalom**.
Így nem jó az ő **jegye sem**,
Ezért nem **siratom**.

Haragosan néz a **szemem**,
Ebből csak **kedves ért**,
A bérlet az – 'mely kell **nekem** –
Számomra többet **ért**.

Lehetett azt már **sejteni**,
Könnyen nem enged **el**,
Egy ötlet kezd **fölzsengeni**,
Ha ember bort **lenyel**.

Remélem azt, hogy menni **fog**
A hét **határaig**,
Ha nem, akkor **elhamvadok**
Lángtól, 'mely benn **lakik**.

Nem hagyom ám, de nem biz **én**!
Kérdés csak az az **egy**,
Ki bírja tovább: ő vagy **én**?
Vagy elszakad a **jegy**.

Kispest, 1997. január 15.

„Télben”
Tompa Mihály

A lelkiállapot színében

Törjük szét már végre a szokott **bilincset**,
Gázoljunk csak át a zavaros **folyamon**!
Vannak olyanok is, akik **összetépik**
A kötöttségeket mérgesen, **szilajon**.
Néha előfordul magából **kikelve**,
Az ember uralmát vesztve, másiknak **ront**,
Később lehiggadva utólag be**látja**,
Hogy elöntötte a vörös köd **dagálya**,
De már megfagyottan marad ott a **porond**.

Az emberi lélek, mint elvadult **erdő**,
'Mely hideg tél után rügyet bont és **kihajt**,
Vagy mint toronyóra, amely az éjben **üt**
És zengő hangjával csapongva kelt **zsivajt**.
Utólag hiába leszesz elme**rengő**
És nézesz magadba, mindentől el**fedett**,
Zárt lelked zugába nem hatol be **illat**,
De a kínlódás az emberre vissza**hat**
Szűkítve az amúgy is rövid **életet**.

Hogyan tovább, akkor mit is tegyen a **nép**?
Felhangzik a kérdés egyre **mindenfelől**,
Tétován keressük, mint melegben **habzó**
Sört, 'mely a csapokon egy nagy korsóba **dől**.
Megakadt a szemem egy színes rongy**halmon**,
– Érzelmi jelzőként színt ad a **magvető** –
Felszabjuk oly csíkra, mint a zsombék **sása**,
S kitűzzük a mellre. Sajnos **aratásra**
Nem jó, mert ahhoz nincs itt még az **idő**.

Kispest, 1997. március 4.

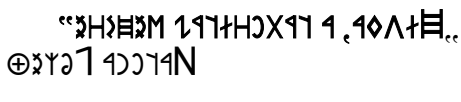

„Ziska, a táboriták vezére”
Katona József

A tarkabab levére

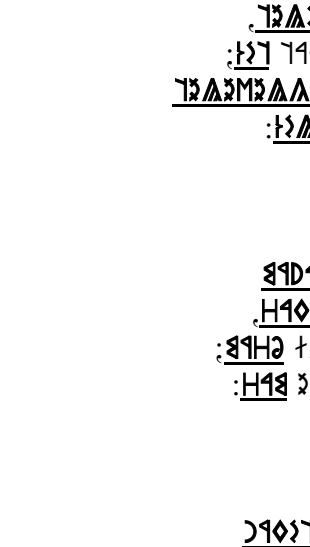

Megkereszteli az **élet**,
Ha vízbe dolgokat **tész**;
Tarkababot, **virághlevelet**
Összevonva leves **lész**:
A**mi**
Semmi.

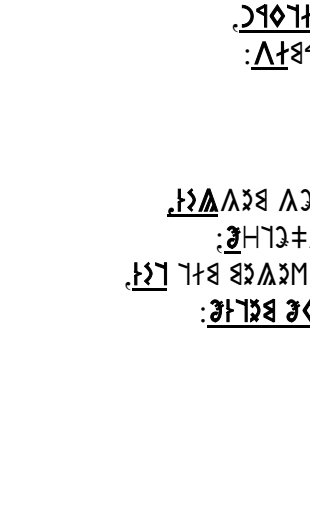

Tiszteletreméltó **anyám**
Terítve asztalt **takar**,
Lassan üt a fali **órám**;
Éhségem belsőmbe **mar**:
És **ez**
Megesz.

Eltűnődöm **bábjátékán**
Szelet hajtó babnak **is**;
Azért eszem olyan **ritkán**,
Mert hatása oly ham**is**:
Vagynak
Vígak.

Ezer dörgő ördög meg**lész**,
Vickándozva meggyötr**ő**;
Megdöbbent, hogy velem mit **tész**,
S kínom, 'mely mén**kő metsző**:
B**ír a**
Z**sírra**.

Kispest, 1996. december 20.

„Be szomorú az élet énnekem...”
Petőfi Sándor

A víg játékról szóló énekem

Tarkán elmés e játék **énnekem**,
Ismered te is, tudom, **kedvesem**.
Lelkem fekete-fehér **virága**
Nyílik napnyugta **érkezésivel**,
S keblem örömmel az tölti **el**,
Ahogy' a bábok zörgését **várja**.

Szép is az, 'mikor a ló **megrohan**,
Fürgén ugrik és **mérgesszilajan**.
Halad a bástyám hosszan és **mélyen**
Döntve útjában álló **átkokat**,
Midőn kezem az órára **mutat**
Kérve társamat arra, hogy **lépjen**.

A játékban csak az a **bánatom**,
Verni a királyt mindig nem **tudom**.
A nyolc hős paraszt mind **jóbarátom**,
Szabadságukért híven **felelek**,
Ha ütni-vágni ellent **jöttenek**,
S őket a célban tiszteknek **látom**.

Van, hogy a küzdés néha **céltalan**,
Bosszút állok én, elmondom **hogyan**:
Leütök mindent, 'mit csak **elérek**,
De ez megvisel kissé **engemet**,
Mivel fején a tábla **megreped**,
És füstbe mennek a szép **remények**.

Kispest, 1996. december 27.

„A sötétség verse” *Dsida Jenő*	“A sötétség verse” Dsida Jenő
Az ápolónő mersze	**A ápolónő mersze**
A fertőzések **évszaka**	A fertőzések **évszaka**
Láthatóan beköszönt **zordul**,	Láthatóan beköszönt **zordul**,
Fájdalmasabb az **éjszaka**,	Fájdalmasabb az **éjszaka**,
Ha a beteg könnye is **csordul**.	Ha a beteg könnye is **csordul**.
Benne az élet **folydogál**,	Benne az élet **folydogál**,
'Mely lassítja a napod s **éved**,	'Mely lassítja a napod s **éved**,
Úgy tűnik, az idő**d megáll**,	Úgy tűnik, az idő**d megáll**,
És aki ezt nem látja, **téved**.	És aki ezt nem látja, **téved**.
Fertőzheted magadat **már**,	Fertőzheted magadat **már**,
Ha odamész a közé**lébe**,	Ha odamész a közé**lébe**,
Meglátod, hogy tele **pohár**	Meglátod, hogy tele **pohár**
Van készítve az **éjjelébe**.	Van készítve az **éjjelébe**.
Benne szóda és citrom**lé**,	Benne szóda és citrom**lé**,
Amellyel itasd, de ne **resten**,	Amellyel itasd, de ne **resten**,
'Míg a buborék **fölfelé**	'Míg a buborék **fölfelé**
Nem lebeg már a kocka**testben**.	Nem lebeg már a kocka**testben**.
Nappal után jön **éjszaka**,	Nappal után jön **éjszaka**,
Egyik, másik nyomán **eredve**,	Egyik, másik nyomán **eredve**,
A kórháznak szúrós **szaga**	A kórháznak szúrós **szaga**
Már beivódott az **eredbe**.	Már beivódott az **eredbe**.
Lehetsz Budán vagy tán P**esten**,	Lehetsz Budán vagy tán P**esten**,
Mehetsz hidakon gyalog is **át**,	Mehetsz hidakon gyalog is **át**,
Meglásd, megsegít az **Isten**,	Meglásd, megsegít az **Isten**,
S kiönti keserű **italát**.	S kiönti keserű **italát**.
Kispest, 1997. március 6.	**Kispest, 1997. március 6.**

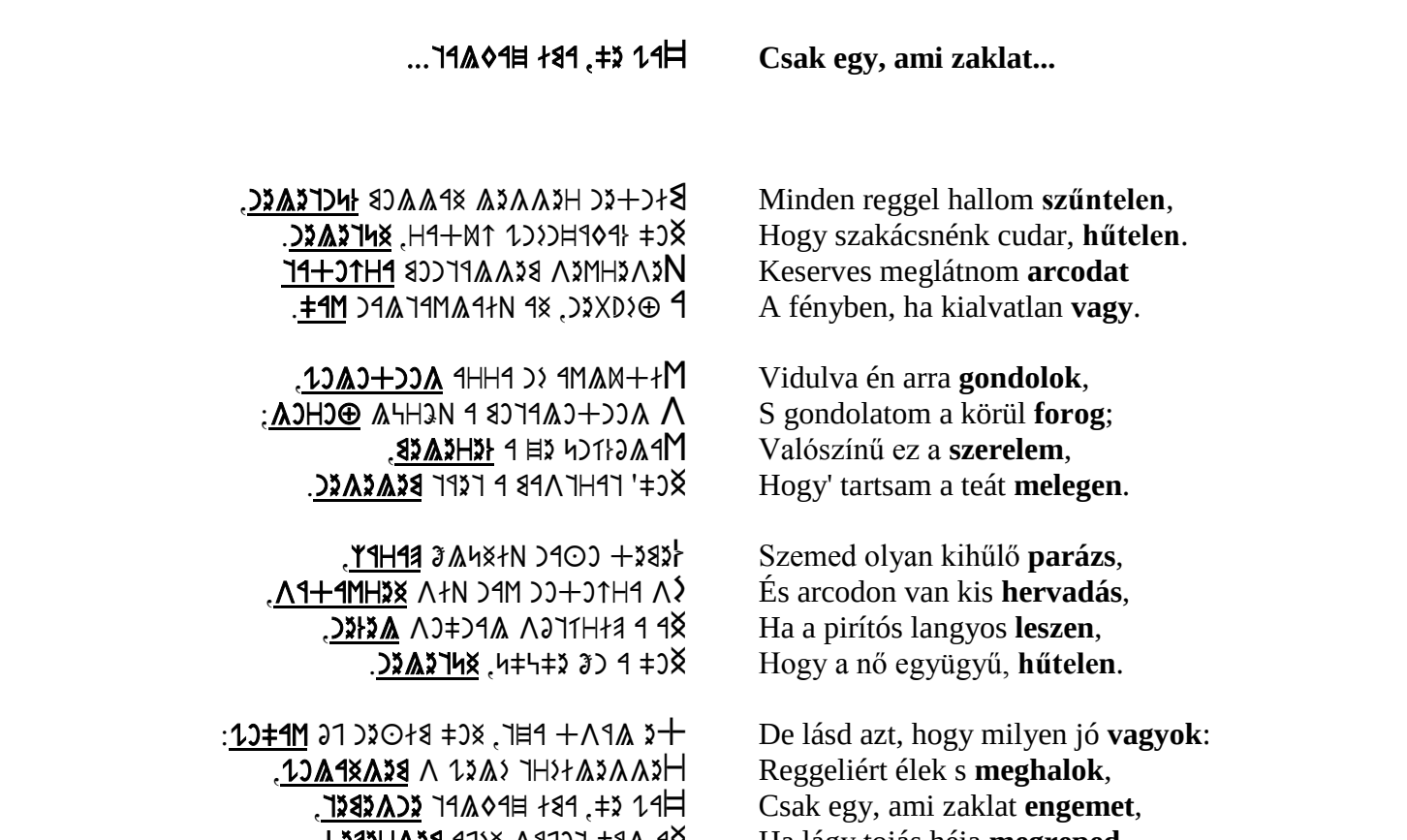

„Ne okozz' , ne vádolj szűntelen!”
Reviczky Gyula

Csak egy, ami zaklat...

Minden reggel hallom **szűntelen**,
Hogy szakácsnénk cudar, **hűtelen**.
Keserves meglátnom **arcodat**
A fényben, ha kialvatlan **vagy**.

Vidulva én arra **gondolok**,
S gondolatom a körül **forog**;
Valószínű ez a **szerelem**,
Hogy' tartsam a teát **melegen**.

Szemed olyan kihűlő **parázs**,
És arcodon van kis **hervadás**,
Ha a pirítós langyos **leszen**,
Hogy a nő együgyű, **hűtelen**.

De lásd azt, hogy milyen jó **vagyok**:
Reggeliért élek s **meghalok**,
Csak egy, ami zaklat **engemet**,
Ha lágy tojás héja **megreped**.

Kispest, 1996. december 29.

„Kiben az Celia feredésének módját írja
meg, annak felette penig termetéről,
magaviseletéről és szépségéről is szól”
Balassi Bálint

Csalóka szépség

Estve, 'mikor az ég a föld fölé horgadva elég fényt **vesztene**,
Mint lepentőcske gyertya lang köré, siető kedvem látni **menne**.
Emberek lakta földre, ég mögé, vigyázna szemem fénye **benne**.

Menvén hozzá, vigad szomjas lelkem, letevém fáradság **sátorát**,
Prédája vagyok, élvén ez velem, örömmel töltvén boldog **órát**.
Fejér ábrázatot lelvén, szüvem vall diadalt, vervén **szaporát**.

Fénylő földi holdat és kereket, amely elmémet **terjeszti**,
És elhattam ártatlan fejemet, a szép, kegyes szűz nem **ereszti**.
Ő volt a hold, földhöz vert engemet, számomra gyötrelmes **kereszti**.

Bolyg a lelkem, mint megszélhüdt ember tántorgó, felkavart **világa**,
Ég belől, mint szárazon a kender, maradék testem szép **virága**,
Téveleg elmém, gyötrődő tenger, vezess hát, lelkem hű **csillaga**!

Kispest, 1996. december 11.

„Emberiség”
József Attila

Emberség

A szomszédot, hisz' ismered, **anyám**,
'Ki a múltkor téged nem **értett**,
Emlékszem arra, 'mikor **megkérted**,
Hogy vegyen erőt rajta a **magány**.

'Mikor elcsúszott az udvar **fagyán**,
Láttad, hogy kelt fel bőszen, mint **sértett**.
Engem az öröm csak akkor **éltet**:
Nevét látva szégyentábla **falán**.

Tudom, hogy neki hiába sz**ólnál**,
Gondolj arra, ha nem szomszéd **volnál**,
S beállítana hozzá a **halál**.

Hogy a ház rendjét nehogy meg**rontsák**,
Törekvésed lásd meddő **bolondság**,
És aki akar, úgyis **megtalál**.

Kispest, 1995. október 11.

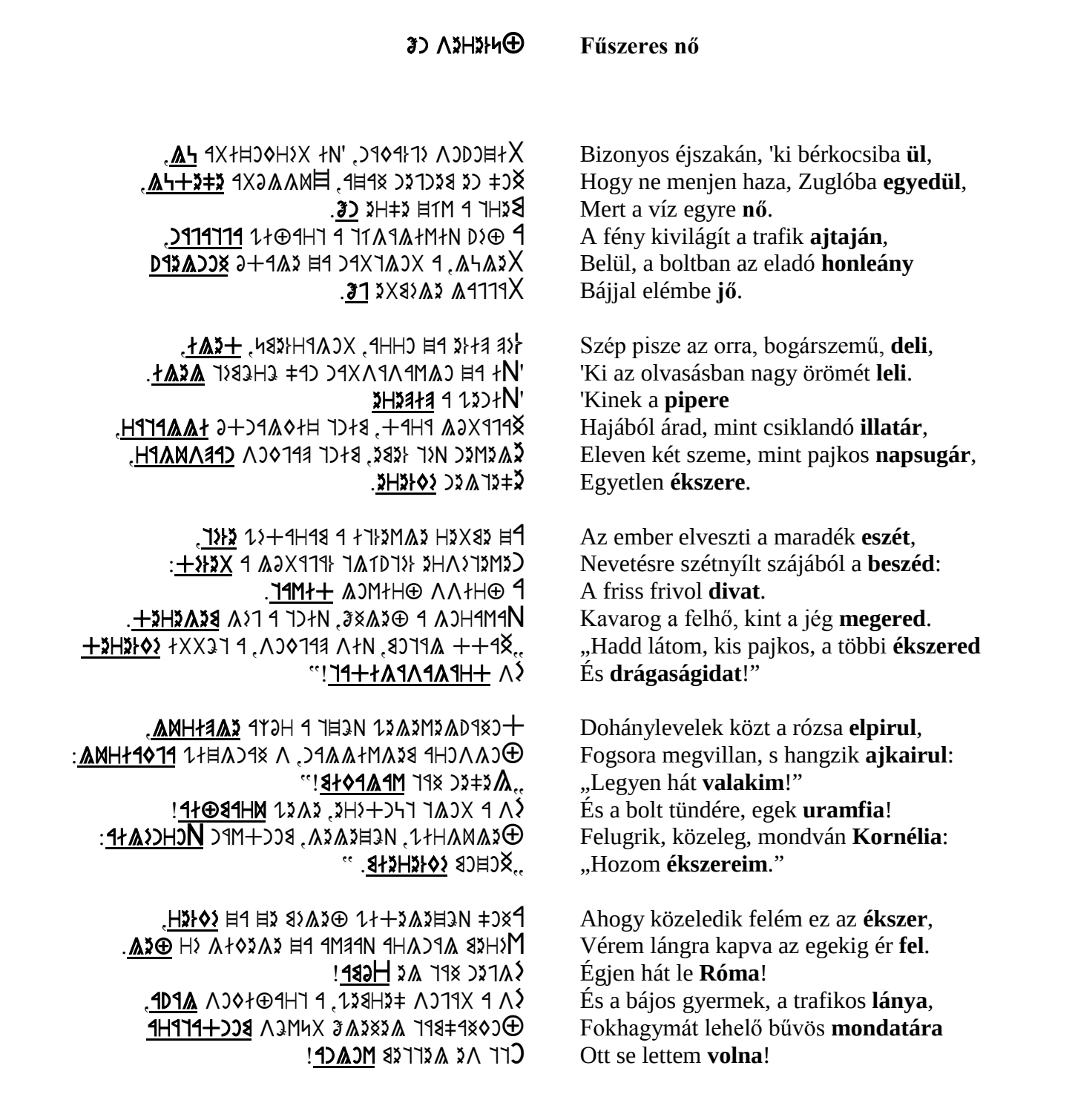

„A legdicsőbb nő”
Mikszáth Kálmán

Fűszeres nő

Bizonyos éjszakán, 'ki bérkocsiba **ül**,
Hogy ne menjen haza, Zuglóba **egyedül**,
Mert a víz egyre **nő**.
A fény kivilágít a trafik **ajtaján**,
Belül, a boltban az eladó **honleány**
Bájjal elémbe **jő**.

Szép pisze az orra, bogárszemű, **deli**,
'Ki az olvasásban nagy örömét **leli**.
'Kinek a **pipere**
Hajából árad, mint csiklandó **illatár**,
Eleven két szeme, mint pajkos **napsugár**,
Egyetlen **ékszere**.

Az ember elveszti a maradék **eszét**,
Nevetésre szétnyílt szájából a **beszéd**:
A friss frivol **divat**.
Kavarog a felhő, kint a jég **megered**.
„Hadd látom, kis pajkos, a többi **ékszered**
És **drágaságidat**!”

Dohánylevelek közt a rózsa **elpirul**,
Fogsora megvillan, s hangzik **ajkairul**:
„Legyen hát **valakim**!”
És a bolt tündére, egek **uramfia**!
Felugrik, közeleg, mondván **Kornélia**:
„Hozom **ékszereim**.”

Ahogy közeledik felém ez az **ékszer**,
Vérem lángra kapva az egekig ér **fel**.
Égjen hát le **Róma**!
És a bájos gyermek, a trafikos **lánya**,
Fokhagymát lehelő bűvös **mondatára**
Ott se lettem **volna**!

Kispest, 1996. december 12.

Gátavatás

„Gyerekek! Gyorsan, ide azt a f**át**!”
Nem kell már többé a kerekes k**út**,
'Melynél a vödör le-fel láncon **fut**.
Elkészül végre, itt lesz í**m a gát**.

„Fejezzük hát be! amíg van **világ**,
Hogy meglephessük így ezze**l aput**. ”
Remélem, este majd csak haza**jut**,
Átadva ott, lenn a **szolgálatát**.

Fejt éjjel-nappal, mivelhogy vá**jár**,
S a szenet, 'melyet csákánnyal fel**tár**,
Könnyedén viszi, mint a gép**madár**.

Végre itthon van, megjött a kinc**sem**:
„Figyeld a vizet! Látod, **kedves M**.?”
Csőből csöbörbe csöppen **csöndesen**.

Kispest, 1995. október 12.

„Május”

(Naptár)

Radnóti Miklós

Gondolatjáték

(a Nyelvőrző felhívására)

Az alkony egy rövid
fejezet zárszava

1

Színeváltozón

Tűzkorona **lehull**,
ha **alkonyul**.
Izzó nyílként **csorog**:
ők **fasorok**;
Rőt lombjuk úgy **meleg**,
'hogy **fénylenek**.

„Az étel hallgataggá, az ital
fecsegővé teszi az embert”

Macrobius

2

Áldomás

Ha az égen egy csillag **lehull**,
A hízó napja be**alkonyul**.
Hajnalban, 'mikor vére **csorog**,
Udvarról fogynak a **fa sorok**.
Perzseléshez kell a jó **meleg**,
S az arcok csak zsírtól **fénylenek**?

„Szószátyárral
ne küzdj szóval!”
népi mondóka

III

3

Röviden

Pil**le hull**,
D**al konyul**;
Vi**csorog**
Fasor ok;
E**mel e G**,
S **fény le, ne K**…!

„ 'Ki nem gondol, hogy' lehet a dolgok vége,
annak a sors nem barátja, de ellensége”
népi bölcsesség

IIII

4

Motoszkáltam a sötétben…

Ha a kamrában valami **lehull**,
A turpisságnak is be**alkonyul**.
A szilvaíz polcról polcra **csorog**,
Ledőlt minden, nemcsak a **fa sorok**.
Ha rágondolok: elönt a **meleg**,
Mert a polcok lekvártól **fénylenek**.

„Megvirrad még valaha,
Nem lesz mindig éjszaka
A magyarnak”
Terhes Sámuel

V

5

Csillaghullásra várva

Vártam az éjben, hogy átsuhan és **lehull**,
most kell kívánni – MOST! – , később már **alkonyul**.
Ereimben a vér oly' álmosan **csorog**,
pedig vár az az út, s vele a **fasorok**.
Csak még egyszer lenne a szívemben **meleg**,
mielőtt elmegyek oda, 'hol **fénylenek**!

Égeraracsa, 2002. május 16.

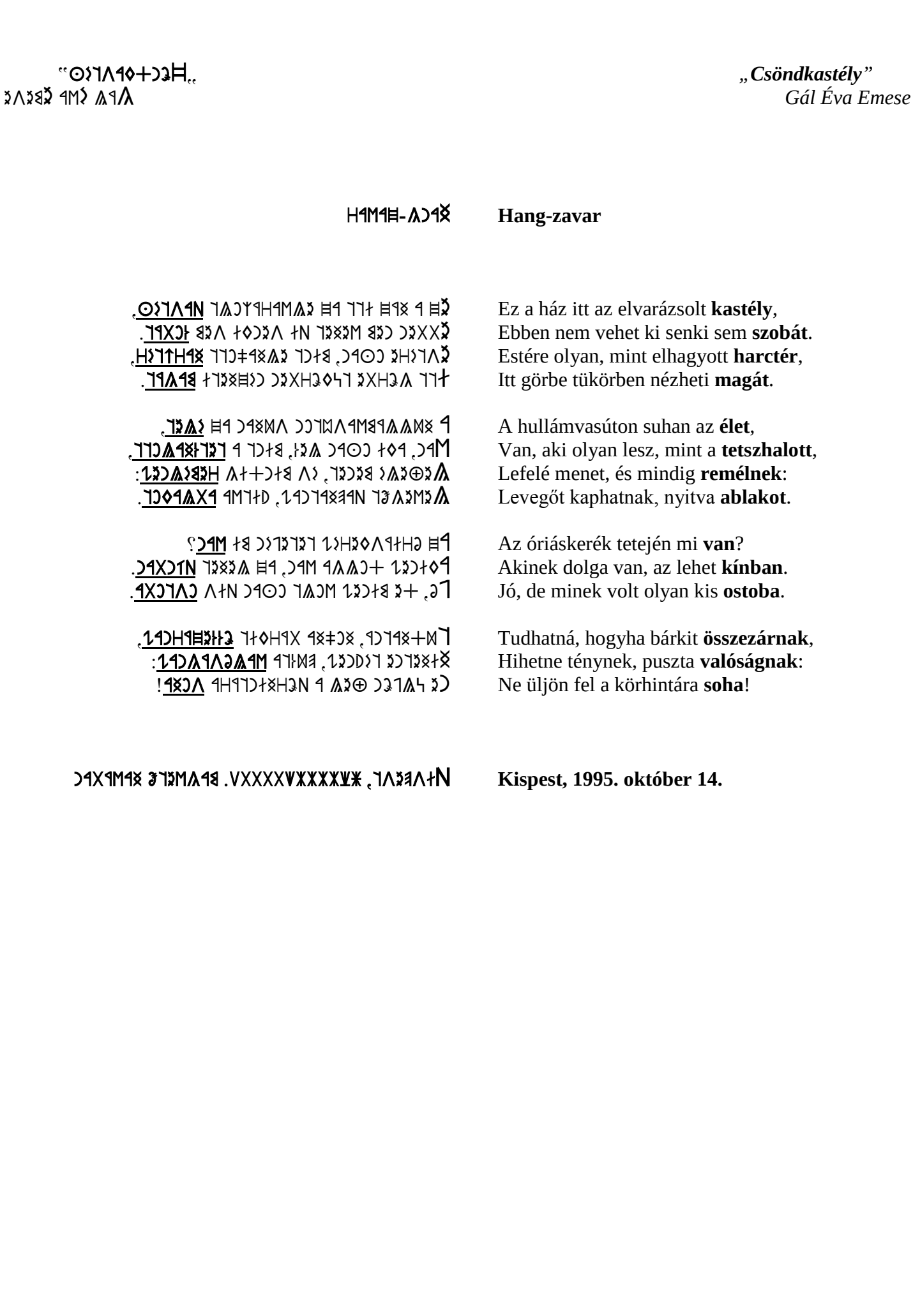

„Csöndkastély”
Gál Éva Emese

Hang-zavar

Ez a ház itt az elvarázsolt **kastély**,
Ebben nem vehet ki senki sem **szobát**.
Estére olyan, mint elhagyott **harctér**,
Itt görbe tükörben nézheti **magát**.

A hullámvasúton suhan az **élet**,
Van, aki olyan lesz, mint a **tetszhalott**,
Lefelé menet, és mindig **remélnek**:
Levegőt kaphatnak, nyitva **ablakot**.

Az óriáskerék tetején mi **van**?
Akinek dolga van, az lehet **kínban**.
Jó, de minek volt olyan kis **ostoba**.

Tudhatná, hogyha bárkit **összezárnak**,
Hihetne ténynek, puszta **valóságnak**:
Ne üljön fel a körhintára **soha**!

Kispest, 1995. október 14.

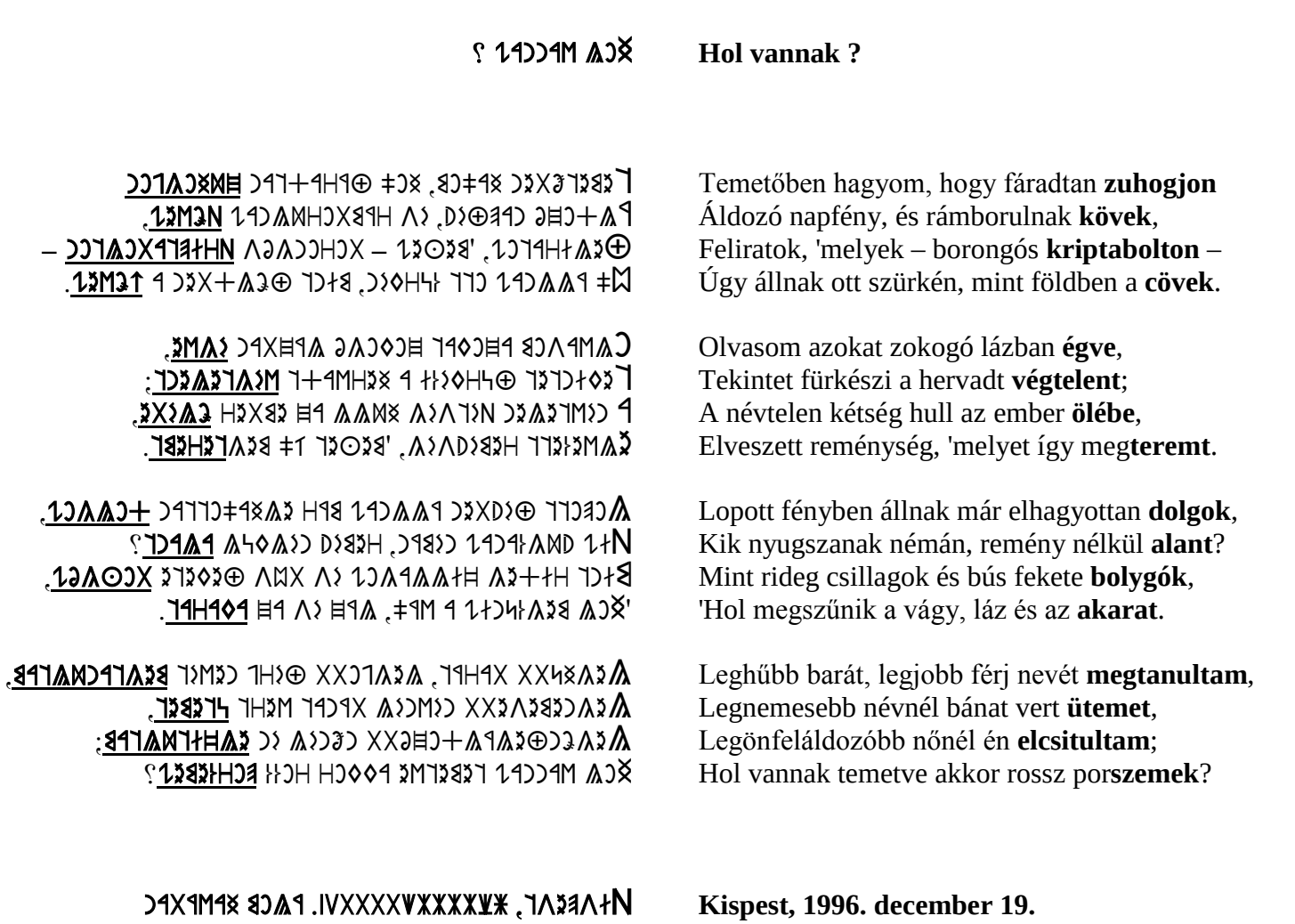

„Az elrejtező”
Juhász Gyula

Hol vannak ?

Temetőben hagyom, hogy fáradtan **zuhogjon**
Áldozó napfény, és rámborulnak **kövek**,
Feliratok, 'melyek – borongós **kriptabolton** –
Úgy állnak ott szürkén, mint földben a **cövek**.

Olvasom azokat zokogó lázban **égve**,
Tekintet fürkészi a hervadt **végtelent**;
A névtelen kétség hull az ember **ölébe**,
Elveszett reménység, 'melyet így meg**teremt**.

Lopott fényben állnak már elhagyottan **dolgok**,
Kik nyugszanak némán, remény nélkül **alant**?
Mint rideg csillagok és bús fekete **bolygók**,
'Hol megszűnik a vágy, láz és az **akarat**.

Leghűbb barát, legjobb férj nevét **megtanultam**,
Legnemesebb névnél bánat vert **ütemet**,
Legönfeláldozóbb nőnél én **elcsitultam**;
Hol vannak temetve akkor rossz por**szemek**?

Kispest, 1996. december 19.

„Húsz év múlva”
Vajda János

Húsz hét múlva

A Ligetben vagyok a **jég**,
'Hol fákkal rideg szél be**szél**.
Hidd el! jól van ez réges-r**ég**.
Nekem a tél a **szenvedély**.

Lámpasor, – **csillagmiriád** –
Ha esténként már fel**ragyog**,
Ahogy rámveti **sugarát**,
Majdhogy el nem **olvadok**.

Holdfényes nyári **éjszakán**
Elmerengek bús **egyedül**,
A Hunyad-vár kicsiny **taván**
A Műjég képe **fölmerül**.

Majd, ha körben minden **kigyúl**,
Zörög a fagy az **éjjelen**,
És arra, a palánkon **túl**,
A nyitás idő **megjelen**...

Kispest, 1997. január 14.

„Esti ének”
Tóth Árpád

Kémény-ének

Csikorogva érek a **háztetőre**,
Lassan gömbölyödve csak **gombolyagba**.
Tegnapelőtt, tegnap, majd holnap és **ma**
Voltam és leszek a kéménye **őre**.
Mindig perelni senkinek sincs **kedve**,
És tudom azt, hogy bízik bennem **vakon**,
De néz a tépett függönyű **ablakon**
A gyarló földi falhoz **törleszkedve**.

Kék füst jár táncot falióra **körül**,
Birokra kelt a szél: titán forog **ma**,
És mintha a kémény is **tántorogna**,
De bent a korom búsan csak **tömörül**.
Körülöttem szállnak fekete **testek**,
Nézz meg jól mindent! előbb az **ujjaid**,
Vedd őket külön! aztán egyszerre **mind**,
Utána az arcod és végül a **tested**.

Látod muzsika, ha szobámban tűz **ég**,
Duruzsol a kályha, mint régi **ékszer**,
Tüzes, barna kebel, hisz még **emlékszel**:
Tetőn át nézett – lila lángként – az **ég**.
Érzem, hogy ránk mutat a sorsnak **ujja**,
Másként nem ismétlődnének meg **dolgok**,
Így, amikor a kötelet **eloldod**:
A kéménybe hullok újra és **újra**.

Kispest, 1997. január 13.

„Esteledik”
(Háborús napló)
Radnóti Miklós

Keveredik...

Összebeszélt a szomszédokkal **minap**,
hogy tornásznak ők naponta és **este**,
Az is, 'ki eddig a tornát csak **leste**,
és ágyba **hullanak**.

Remélte, hogy a többi is kedvet **kap**,
ha karjuk egyre, mint szélmalom **forog**,
vagy inganak, mint mikor **fasorok**
a szélben **hajlanak**.

Azóta reggel az ágyából ki**pattan**,
és egyenesen az erdőbe **szalad**
Dolgát elintézni – ott egy **pillanat**,
s eltűnik **nyomtalan**.

Múltkor, amikor leguggolt, **hallgatag**
vaddisznó ugrott fel s át a **réteken**,
azóta fél és fákban lát **végtelen**,
eleven **holtakat**.

Kispest, 1996. december 28.

„A lány a sötét szobába megy ”
Kosztolányi Dezső

Kifőzde

Az átkot, 'melyet a szakács ki**mert**,
Nemcsak egyházit, hanem **világit**,
Benne növényvilágnak **csodáit**,
Kebelezte be, mint **ismeretlent**.

Nem mondta meg azt neki még **senki**,
Hogy miért van a sótartó **messze**:
Tán, hogy a vízpárát **betemesse**.
Gondolta, a felszolgáló **sejti**,

'Kinek zsíros képe **mosolyától**
Mona Lisa nem nagyon áll **távol**,
S aki mindig pihenésre **vágyva**

Kerül ágyba, a főnökét **áldón**,
'Míg a konyhán át, párás **homályon**,
Botorkál a borgőzös **szobába**.

Kispest, 1995. október 10.

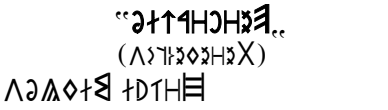

„Peroratio”
(Berekesztés)
Zrínyi Miklós

Kirekesztés

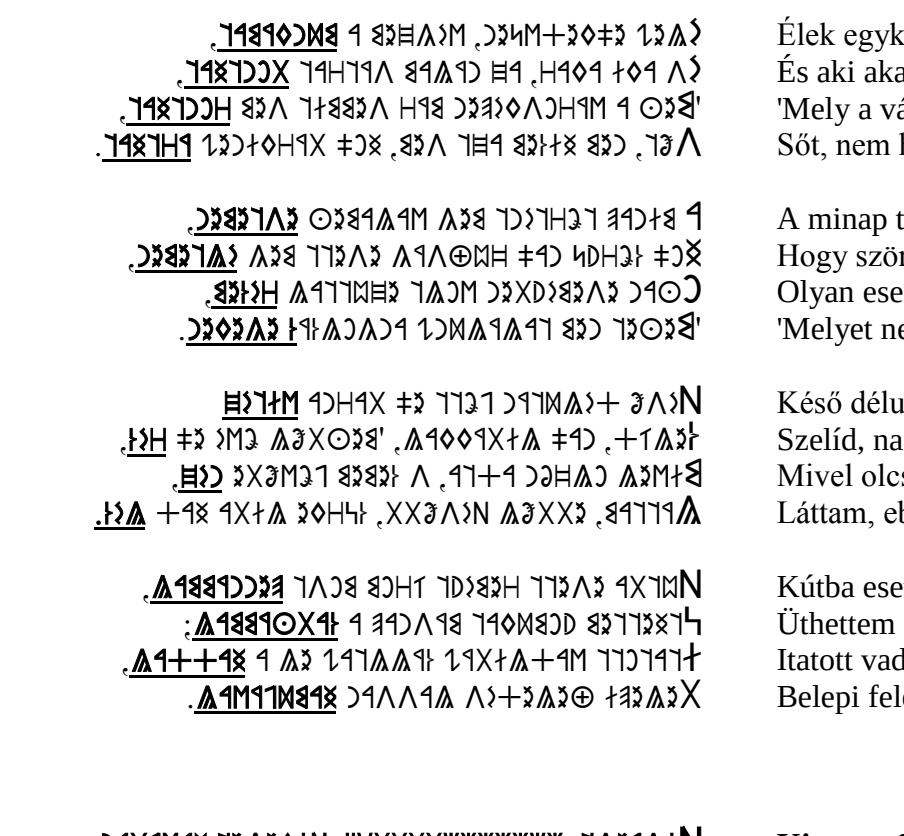

Élek egykedvűen, végzem a **munkámat**,
És aki akar, az nálam sátrat **bonthat**,
'Mely a városképen már semmit sem **ronthat**,
Sőt, nem hiszem azt sem, hogy bárkinek **árthat**.

A minap történt meg valamely **estemen**,
Hogy szörnyű nagy csúfság esett meg **éltemen**,
Olyan eseményben volt ezúttal **részem**,
'Melyet nem találunk angolszá**sz egeken**.

Késő délután jött egy barna **vitéz**
Szelíd, nagy libákkal, 'melyből övé egy **rész**,
Mivel olcsón adta, s szemem jövőbe **néz**,
Láttam, ebből később, szürke liba had **lész**.

Kútba esett reményt írom most **pennámmal**,
Üthettem nyomukat másnap a **szablyámmal**;
Itatott vadlibák szálltak el a **haddal**,
Belepi feledés lassan **hamujával**.

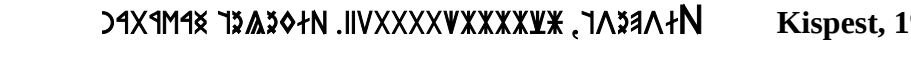

Kispest, 1997. március 2.

„Zápor”

Kölcsey Ferenc

Mit érsz ?

Lélekvesztő csolnakra **lőtt**
Az Emlék sírva **már**,
Hadd süllyedjen! a cél **előtt**,
'Ki Léthén erre **jár**.
Álom, Remény, a két **legény**,
Vezérként vár **reád**,
Megcsalatván téged **szegény**,
A sors így enyhet **ád**.

A szent Igazság **ablakán**
Sóhajt lenget a **szél**,
Dobogó keblű szép **leány**,
'Ki semmitől sem **fél**,
Hős tekintettel síkra **jő**,
Szeme villáma **gyúl**,
A Gonosz ellen indul **ő**,
S fátyolra nem **szorúl**.

A múlt sötét, bús **fellegén**
A homály oszlik **már**,
Fel, pásztor, fel! hívlak, **legény**,
Haza oltára **vár**!
A habzó hullámok **közül**,
Rév előtt, **nyájasan**,
A Jövendő jön egyed**ül**,
És kikötőbe **von**.

Gyászos leplet az **ablakán**
Kárpitként vont a **nap**,
Az áruló Júdás **után**,
'Kit elsodort a **hab**.
Eladta ő a Jézust r**ég**,
Sok évvel **ezelőtt**,
Ember, mit érsz? ha akkor **még**
Harmincért adta **Őt**.

Kispest, 1996. december 21.

„Lóra...!”
Arany János

Padlóra !

Nő a lombárny, templom tornyán üt az **óra**,
Az ivóban dől a karcos: csapra **vernek**.
Nem akarnak, nem is adnak a **fellázadt**,
Szomjas testű, megtört lelkű, bús **embernek**.

Ezért aztán gondoskodnak **naplementrül**,
Amikor még pohár csendül, nóta **zendül**.
Jaj de fura! bezárják az ajtó **felét**,
„Kocsmáros, hogy a kórság essék **beléd**!”

„Verjétek oda már! érjen hátt**al földet**.
A padlón ülve csak azt kérjük **tőled**:
Bírd ki még azt! 'mi hátra van, azt a fer**tályt**,
Juttass mindenkinek borból külön **osztályt**!”

Büntetést az ember ugyan hová **róna**?
Az ajtófélfára, s úgy váltjuk **valóra**:
A hátsó felére, nem lesz a **vesztére**,
Mogyoró pálcától nem folyik a **vére**.

Kispest, 1996. december 9.

Tapintatos válasz

Oskolával szemben **látom**,
Elhagyván a **könyvemet**,
Leányával jön **barátom**
Megterhelni **szívemet**.

Bizalommal van **erántam**,
Kérdezvén a hű **barát**:
„A változás 'mit néki **szántam**,
Javíthatná a **sorát**?”

Megnézvén a **szerelmes**,
Sápadt lyányt „**rabláncokon**” ,
Láttam, az ég is **kegyelmes**
Segítvén a **sorsokon**.

„Ha választás **lehetne**,
– Ajánlottam **angyalit** –
Névváltozást **szeretne**,
Felcserélvén a **Lilit**. ”

Kispest, 1996. december 13.

„Árnyak tárgya”
Kiss Dénes

Tárgyak árnya

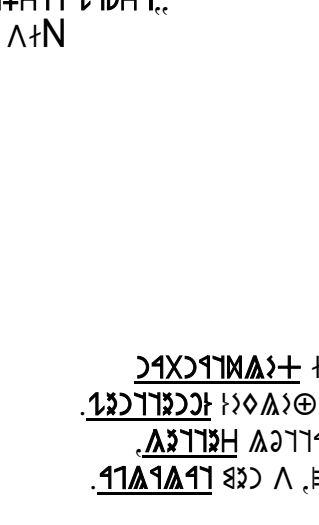

Fakónál fakóbb őszi **délutánban**
Neki kell állnom a félkész **szonettnek**.
A lapszerkesztőm egyre attól **retteg**,
Hogy az olvasó lapoz, s nem **találja**.

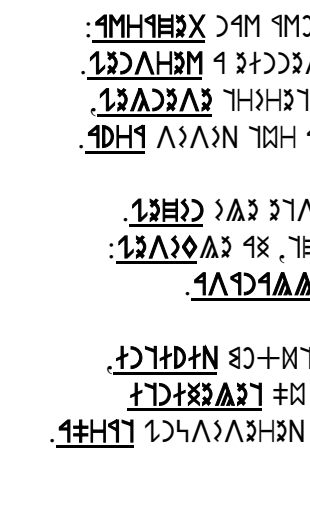

Ha tudnám azt, hogy hová van **bezárva**:
Valahol itt kell lennie a **versnek**.
Előbb-utóbb egy mesterért **esengek**,
Hogy ne hulljon rám a rút késés **árnya**.

Mondhatom, szép kis este elé **nézek**.
Hogy magyarázom meg azt, ha el**kések**:
Szemrehányó lesz szeme **villanása**.

Jól nézek ki, ha nem tudom **kinyitni**,
Mivel házmesterünk úgy **telehinti**
Addig, 'míg meglesz keresésünk **tárgya**.

Kispest, 1995. október 13.

„Venushoz”	*„𐲀”*	
Berzsenyi Dániel	

𐲀𐲄𐲅𐲆𐲇𐲈𐲉𐲊𐲋𐲌𐲍𐲎𐲏𐲐𐲑𐲒𐲓𐲔𐲕𐲖𐲗𐲘𐲙𐲚𐲛𐲜𐲝𐲞𐲟𐲠𐲡𐲢𐲣𐲤𐲥𐲦𐲧𐲨𐲩𐲪𐲫𐲬𐲭𐲮𐲯𐲰𐲱𐲲𐳀𐳁𐳂𐳃𐳄𐳅𐳆𐳇𐳈𐳉𐳊𐳋𐳌𐳍𐳎𐳏𐳐𐳑𐳒𐳓𐳔𐳕𐳖𐳗𐳘𐳙𐳚𐳛𐳜𐳝𐳞𐳟𐳠𐳡𐳢𐳣𐳤𐳥𐳦𐳧𐳨𐳩𐳪𐳫𐳬𐳭𐳮𐳯𐳰𐳱𐳲	**Vén húshoz**
𐲀𐲄𐲅𐲆𐲇𐲈𐲉𐲊𐲋𐲌𐲍𐲎𐲏𐲐𐲑𐲒𐲓𐲔𐲕𐲖𐲗𐲘𐲙𐲚𐲛𐲜𐲝𐲞𐲟𐲠𐲡𐲢𐲣𐲤𐲥𐲦𐲧𐲨𐲩𐲪𐲫𐲬𐲭𐲮𐲯𐲰𐲱𐲲𐳀𐳁𐳂𐳃𐳄𐳅𐳆𐳇𐳈𐳉𐳊𐳋𐳌𐳍𐳎𐳏𐳐𐳑𐳒𐳓𐳔𐳕𐳖𐳗𐳘𐳙𐳚𐳛𐳜𐳝𐳞𐳟𐳠𐳡𐳢𐳣𐳤𐳥𐳦𐳧𐳨𐳩𐳪𐳫𐳬𐳭𐳮𐳯𐳰𐳱𐳲𐳀𐳁𐳂𐳃𐳄𐳅𐳆𐳇𐳈𐳉𐳊𐳋𐳌𐳍𐳎𐳏𐳐𐳑𐳒𐳓𐳔𐳕𐳖𐳗𐳘𐳙𐳚𐳛𐳜𐳝𐳞𐳟𐳠𐳡𐳢𐳣𐳤𐳥𐳦𐳧𐳨𐳩𐳪𐳫𐳬𐳭𐳮𐳯𐳰𐳱𐳲	Bús felleg mohás **tündére**
	Öreg **gerlicéiddel**,
	Balzsam lesz testem **sebére**,
	Ha belsőmben múlhat **el**.
	'Miket hevítve **égetnek**,
	Ahhoz lobog a **vérem**.
	Pelyhes népség **eltemetnek**,
	És remélem, **megérem**.
	Lám a hidegült **szíveket**
	Gyámolóan **forrasztod**.
	Balgatag szűz, tán **teheted**:
	A lángot **meggyújthatod**!
	Kértem harsányan a **szívét**,
	Hogy porhanyón **forradjon**,
	S lengesse rajtad a **szemét**:
	Az éh el ne **ragadjon**.
𐲀𐲄𐲅𐲆𐲇𐲈𐲉𐲊𐲋𐲌𐲍𐲎𐲏𐲐𐲑𐲒𐲓𐲔𐲕𐲖𐲗𐲘𐲙𐲚𐲛𐲜𐲝𐲞𐲟𐲠𐲡𐲢𐲣𐲤𐲥𐲦𐲧𐲨𐲩𐲪𐲫𐲬𐲭𐲮𐲯𐲰𐲱𐲲𐳀𐳁𐳂𐳃𐳄𐳅𐳆𐳇𐳈𐳉𐳊𐳋𐳌𐳍𐳎𐳏𐳐𐳑𐳒𐳓𐳔𐳕𐳖𐳗𐳘𐳙𐳚𐳛𐳜𐳝𐳞𐳟𐳠𐳡𐳢𐳣𐳤𐳥𐳦𐳧𐳨𐳩𐳪𐳫𐳬𐳭𐳮𐳯𐳰𐳱𐳲 .IVXXXXVXXXXXXXXXXX 𐳀𐳁𐳂𐳃𐳄𐳅𐳆𐳇𐳈𐳉𐳊𐳋𐳌𐳍𐳎𐳏𐳐𐳑𐳒𐳓𐳔𐳕𐳖𐳗𐳘𐳙𐳚𐳛𐳜𐳝𐳞𐳟𐳠𐳡𐳢𐳣𐳤𐳥𐳦𐳧𐳨𐳩𐳪𐳫𐳬𐳭𐳮𐳯𐳰𐳱𐳲	**Kispest, 1996. december 10.**

Tartalomjegyzék

(tükörképek)

Ismert és kevésbé ismert költők kölcsönvett rímeinek felhasználásával írt keserédes alkotások. Az idézetek helyén a költő verscíme szerepel.

Kifőzde	→	*Kosztolányi Dezső: A lány a sötét szobába megy*
Emberség	→	*József Attila: Emberiség*
Gátavatás	→	*Babits Mihály: Ablaknégyszög*
Tárgyak árnya	→	*Kiss Dénes: Árnyak tárgya*
Hang-zavar	→	*Gál Éva Emese: Csöndkastély*
A holt posvány pocsétája	→	*Ady Endre: A Hortobágy poétája*
Padlóra!	→	*Arany János: Lóra…!*
Vén húshoz	→	*Berzsenyi Dániel: Venushoz*
Csalóka szépség	→	*Balassi Bálint: Kiben az Celia feredésének…*
Fűszeres nő	→	*Mikszáth Kálmán: A legdicsőbb nő*
Tapintatos válasz	→	*Csokonai Vitéz Mihály: Bácsmegyei leveleire*
Hol vannak?	→	*Juhász Gyula: Az elrejtező*
A tarkabab levére	→	*Katona József: Ziska, a táboriták vezére*
Mit érsz?	→	*Kölcsey Ferenc: Zápor*
A víg játékról szóló énekem	→	*Petőfi Sándor: Be szomorú az élet énnekem…*
Keveredik…	→	*Radnóti Miklós: Esteledik*
Csak egy, ami zaklat…	→	*Reviczky Gyula: Ne okozz' , ne vádolj szüntelen!*
Kémény-ének	→	*Tóth Árpád: Esti ének*
Húsz hét múlva	→	*Vajda János: Húsz év múlva*
A jegy elbírja?	→	*Vörösmarty Mihály: A jegyes sírja*
Kirekesztés	→	*Zrínyi Miklós: Peroratio*
A lelkiállapot színében	→	*Tompa Mihály: Télben*
Az ápolónő mersze	→	*Dsida Jenő: A sötétség verse*
Gondolatjáték	→	*Radnóti Miklós: Május*